

Voor Michiel, die in Bo's huis wil wonen.

ISBN 978 90 00 35963 9

ISBN 978 90 00 35988 2 (e-book)

NUR 283

www.de-leukste-kinderboeken.nl

© 2018 Van Holkema & Warendorf
Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv,
Postbus 97, 3990 DB Houten

Tekst: Tineke Honingh
Omslagbeeld: Shutterstock
Vormgeving omslag: bij Barbara
Vormgeving binnenwerk: Mat-Zet bv, Soest

1

BO

Ik waggelde naar de badkamer.

Het was de ochtend van de Eerste Keer.

Als je alle Eerste Keren van mijn leven zou bekijken (eerste stapjes, eerste woordjes, eerste poging tot fietsen) en je zou ze meten op een schaal van Makkie tot Marteling, dan zaten ze allemaal in de laatste categorie. Ik vermoedde dat het met deze Eerste Keer niet anders zou zijn.

Ik knipte het licht aan. Als ik iets had geleerd van de afgelopen Eerste Keren, dan was het toch wel dat mijn lijf me zomaar in de steek kon laten. Mijn arm deed waar hij zin in had, mijn mond kon woorden weigeren, mijn benen waren onbetrouwbare onderdanen. Daarom zwoer ik bij een goede voorbereiding. Zelfs als ik daarvoor voor een spiegel moest staan.

‘Halloo, allemaal, ik ben Booo,’ zei ik nog langzamer dan normaal.

Ik zag eruit alsof ik op zes stukken kauwgum kouwde.

‘Ik kom uit...’ Nee. Iets anders. ‘Ik ben twáálf,’ zei ik nu sneller, maar duidelijk.

Alsof iemand dat interesseerde. Ze waren allemaal twaalf!
Mijn lippen raakten vast in een lettergreep.

Oo!

Kom op Bo, zei ik tegen mijn spiegelbeeld. Nog één poging.

‘Ik heb een zus,’ perste ik eruit. Mijn gezicht kneep zich samen tot ik op een krent leek.

Nou, dat was het dan. Ik zuchtte. Mijn kans op een Makkie was gezakt van 5% naar 0,3% in twintig seconden. Een nieuw record. Hallo, lieve, nieuwe klasgenoten, ik ben niet alleen spastisch, maar ook niet goed snik. En ik ben twaalf en ik heb een zus. Jawel.

Wat wil je nog meer weten?

‘Je gaat iets over mij vertellen?’ Fenna’s hoofd stak door de deuropening van de badkamer. ‘Toe maar.’ Ze glimlachte haar perfect gestifte lach. Die was knalrood vandaag. Drie keer raden voor wie vandaag wél een Makkie was. ‘Je moet opschieten, je hebt nog drie kwartier,’ zei ze op haar mamatoontje. ‘En niet aan de trapleuning hangen, die zit nog los!’

Ik stak via de spiegel mijn tong naar haar uit, maar ze was al weg. Alsof ik was vergeten dat ik gisteren met trapleuning en al naar beneden was gekukeld. De Bo in de spiegel zuchtte nog eens diep. ‘Kom op, Bo,’ zei ik. ‘Je gaat naar school. Als ze je hebben gezien, is het nieuwe eraf. Over een paar weken vinden ze je gewoon normaal.’

Gewoon. Normaal. Mijn spiegelbeeld rolde met haar ogen.

Eerlijk is eerlijk, ik zag er een halfuur later heel oké uit. Mijn blonde pieken waren stoer. De zakken op de zijkant van mijn nieuwe wijde broek waren perfect. Ja, als ik zo stond, zag je bijna niet dat mijn linkerbeen krom was. De capuchon van mijn hoody

viel mooi over mijn bocheltje. Ik trok mijn mouw iets meer naar beneden, een stukje over mijn linkerhand. Nee, dat werkte niet. Je zag nog steeds dat ik een klauwtje had. Ik schoof mijn hand in de zak die voor op mijn trui zat. Dat was beter. Zo kon ik wel de klas in lopen.

Ik liep naar mijn kamer. Langs de muur stonden twee rijen verhuisdozen me verwijtend aan te kijken. Ik wilde ze per se zelf uitpakken, maar ik had al na één doos een zere rug gekregen. Dat was wel de belangrijkste doos. Met mijn dierenboeken, mijn Thea Beckmannen, en mijn eigen schrijfschriften. In mijn nieuwe blauwe boekenkast stonden nu de dierenboeken op die, de Thea's van dik naar minder dik en mijn schriften op chronologische volgorde. Van groep 5 tot nu, dertig zwarte schriften en één rood schrift.

Naast mijn boekenkast, boven mijn bed, hing de enige poster aan de muur, met daarop de hangende luiaard.

'Ruilen?' vroeg ik aan de luiaard. 'Jij naar school, ik een beetje hangen.'

Hij keek me zoals altijd ondersteboven aan, zodat je zijn blik niet echt kon peilen. Maar vandaag was het alsof hij een gemeen lachje om zijn mond had. *Neuh*, leek hij te zeggen. *Jij naar school, ik een beetje hangen.*

'Bo!' riep mijn moeder onder aan de trap.

'Ik koom!' riep ik terug.

'Doe je voorzichtig op de trap?'

'Ja-ha,' zei ik zachtjes. Ik pakte de dikste Thea en het laatste zwarte schrift van de plank en klom tree voor tree de trap af.

2

Ik ging nooit ergens heen zonder schrift.

Als iemand vroeg wat ik opschreef en waarom, dan keek ik heel boos en zei: 'Ik schrijf een boek over een spast, want niemand anders doet het.' Dan lieten ze me lekker met rust. Ik had mooi geen zin om uit te leggen dat ik nou eenmaal niks anders echt goed kon. Ik was goed in kijken en ik schreef op wat ik zag. Daar had ik alleen mijn hoofd voor nodig. Hoofddingen lagen me. Lijfdingen niet. Bovendien kon ik hoofddingen zonder hulp van iemand anders doen.

Het enige minpuntje aan schrijven was dat ik er een pen voor moest vasthouden. Ik zou liever de recorder op mijn telefoon gebruiken, maar mijn vader had me geleerd dat een schrift 'onontbeerlijk' was voor mijn 'type observatie'. Mijn vader was onderzoeker op de universiteit en hij zag in mij zijn opvolger. Ook al schreef hij over apen ('primaten' moest ik van hem zeggen) en ik over mensen.

Ik legde mijn schrift op de ontbijttafel en schudde een lading hagel-slag op m'n boterham.

'Bo, niet zoveel,' zei mijn moeder.

'Sorry,' zei ik met volle mond. De hageltjes vlogen alle kanten op.

'Heb je je speech af?' Fenna hield me een doekje voor.

'Ha. Ha.' Ik pakte het aan en veegde ermee over mijn kin. Er plakte nog van alles aan, voelde ik. Ik zette een rietje in mijn thee.

'Je speech?' vroeg mam.

'Bo was aan het oefenen wat ze voor haar nieuwe klas zou zeggen,' zei Fenna. 'Voor de spiegel.'

Ik probeerde haar onder tafel een schop te geven, maar faalde hopeloos.

Mijn moeder keek even verbaasd. 'Verstandig,' zei ze toen. Als Meest Chaotische Muziekdocent van Nederland en Omstreken wist ze natuurlijk hoe belangrijk een goede voorbereiding was.

Ik grijnsde naar Fenna, maar die keek naar haar boterham.

Mijn moeder stond op. 'Ik moet opschieten. Ruimen jullie af?' Ze gaf me een zoen op mijn hoofd. 'Je broodtrommel en drinken heb ik in je tas gedaan. Ik ben vanmiddag thuis, want dan komen de werkmannen eindelijk de trapleuning maken en de grepen in de badkamer.' Ze pakte haar tas. 'En, Bo...' Ze wachtte even tot ik haar aankeek. 'Mijn telefoon staat de hele dag aan, oké?'

'Als je hem kunt vinden,' zei ik.

Ze lachte en kneep in mijn neus. Ze liep naar de deur, maar draaide zich halverwege om. 'Weet je zeker dat ik niet met je mee hoef?'

Ik knikte. 'Herman brengt me.' Zo had ik mijn elektrische driewieler genoemd.

Ze lachte een beetje droevig en zei: 'Succes, lieverd.' Ze deed de deur zachtjes dicht.

‘Ik ruim wel af,’ zei Fenna. ‘Zal ik dan met je meefietsen?’

‘Nee-hee,’ zei ik. Ik had gisteren met papa de route al drie keer gefietst. Onze oude boerderij stond aan het eind van een doodlopend weggetje, aan de rand van het dorp, maar toch was ik er zelfs tijdens mijn langzaamste ritje in zeven minuten geweest. In de stad moesten we wachten voor stoplichten, trams, scheurende taxi’s, maar in het dorp was fietsen gelukkig een Makkie.

‘Weet je het zeker? Het is op weg naar mijn school,’ zei ze weer alsof ze mama was.

‘Ja-ha.’ Altijd dat ge-bemoei. ‘Moet jij niet met je vriendje bellen?’ Ik knikte naar haar telefoon naast haar bord. Sinds ze verliefd op Cas was, zat dat ding zo ongeveer aan haar hand geplakt. Cas woonde nu een uur verderop in de stad, dus was haar telefoon heilig verklaard. Hele dagen zaten ze te bellen of berichtjes te sturen. Daar snapte ik niets van, want als iemand oninteressant en onaardig was, was Cas het wel. Het enige goede aan die verliefdheid was dat ik weer wat te schrijven had, zoals:

Verliefd zijn. Als je verliefd bent, vind je onaardige mensen aardig.

Fenna pakte een nieuw doekje uit het pakje op tafel. ‘Kom hier, ik veeg eerst die chocola van je gezicht.’

‘Au!’ Ik trok m’n gezicht terug.

‘Sorry.’ Ze ging tegen het aanrecht staan en plukte aan het doekje. ‘Vind je het spannend?’

Ik keek naar mijn mooie zus met haar lange bruine haren en rode lippen. ‘Fen, ik vind het toch altijd spannend om iemand voor de eerste keer te zien. Weet je wat de bakker zaterdag zei?’ vroeg ik.

Fenna fronste. ‘Ik dacht dat je zei dat hij dicht was?’

‘Oo. Ja, maar...’

Naast Fenna’s bord klonk een zoet liefdesliedje. Haar ogen glommen terwijl ze in minder dan een seconde de telefoon opnam met een uitgerekt ‘Haaaaai’. Dat zei ze anders nooit.

Ik dacht aan de bakker. Hij had gevraagd of ik mijn moeder kwijt was toen ik de winkel binnen stapte. En toen ik nee had gezegd, vroeg hij of ik een spekkie wilde.

Een *spekkie*.

‘Weet je nog waar je woont?’ vroeg hij erachteraan. Alle klanten gaapten me aan.

‘Ik heb een lichamelijke beperking, geen verstandelijke handicap!’ zei ik kwaad. Maar mijn gezicht was al zo’n lelijke krent dat de woorden er ook helemaal samengeknepen uit kwamen.

De bakker had vriendelijk naar me geknikt tot ik klaar was met mijn antwoord en reikte het spekkie over de toonbank aan.

Ik was rechtsomkeert naar huis gegaan. Met het spekkie. Dat dan weer wel.

3

Ik slurpte zachtjes mijn thee en keek naar mijn zus. Mijn vader zei altijd dat je bij een observatie de dingen precies moest noteren zoals je ze zag. Anders had je valse informatie en klopte je conclusie niet. Ik kneep mijn ogen tot spleetjes en zag hoe mijn zus haar rode lippen tuitte terwijl ze tegen Cas praatte. Alsof ze een selfie maakte.

‘Hang jij maar op. Nee, jij.’ Fenna’s stem klonk zóó roze.

Ik sloeg mijn schrift open en noteerde:

Verliefd zijn. Als je verliefd bent, ga je raar praten.

‘Nee hang jij maar op, toe dan, nee jij...’ Ze keek ineens beteuterd naar haar telefoon. ‘Hij heeft opgehangen...’

Ik zuchtte een vreselijke Bo-zucht, die klonk als een lange *fff*. Dan wist iedereen meteen wat ik ervan vond: dat het voor 100% belachelijk was of dat ik er 100% niet mee eens was. *Fff*, was alleen makkelijker te zeggen.

Fenna keek me geïrriteerd aan. ‘Schrijf jij nou maar in je schriftje.’

‘Fff,’ zuchtte ik weer.

Fenna stopte haar telefoon in haar tas. ‘En. Doe je nog wat in je haar? Wax of zo?’

‘Wat héb jij?’ zei ik. ‘Vind jij het spannend dat ik naar een nieuwe school ga?’

‘Je had zulk mooi haar,’ zei Fenna. ‘Maar nee. Alles moest eraf, want Bo wilde stekels.’ Ze trok mijn bord weg. Ik kon nog net het laatste stukje boterham pakken.

‘Het zijn geen stekels!’ Ik ging met mijn hand over mijn korte haren. Het kriebelde heerlijk zacht.

‘Wat is het dan?’ vroeg Fenna.

‘Gewoon! Lekker makkelijk!’

‘Makkelijk?’

‘Ja, zóó,’ zei ik.

Het voelde goed om ‘zóó’ te zeggen. Het leek alsof mijn mond daarvoor gemaakt was. Voor een heleboel woorden niet, maar de óó’s rolden er altijd vloeiend en duidelijk uit.

Fenna draaide zich om en zette de borden in de afwasmachine. ‘Volgens mij probeer je gewoon iemand anders te zijn...’ zei ze.

‘Wat bedoel je?’ vroeg ik, maar ik had meteen spijt dat ik dat had gevraagd. Ik wilde haar uitleg helemaal niet horen. Mijn gezicht begon te trekken.

Ze draaide zich om. ‘Nou, na die rotklas met die achterlijke...’ begon ze, maar ik liet haar niet uitpraten.

‘Ik wil gewoon makkelijk haar!’ zei ik fel. ‘Meer niet!’ Ik stopte mijn schrift in mijn tas en liep naar de gang om mijn jas aan te trekken. *Rust-rust-rust*, zei ik tegen mijn lijf. *Adem in, adem uit*. Het laatste wat ik nu wilde was aan mijn vorige klas denken. Een gespannen lijf was geen goede voorbereiding op mijn Eerste Keer op school.

Ik veegde nog drie keer over mijn gezicht, totdat ik zeker wist dat ik geen kruimeltjes of andere etensresten meer voelde.

‘Sorry.’

Ik keek om naar Fenna. Ze stond tegen de deurpost aan geleund, haar lange benen losjes over elkaar geslagen. ‘Succes, Bootje.’

Zo had ze me sinds de verhuizing nog niet genoemd.

‘Jij ook,’ zei ik en ik slingerde onhandig mijn rugzak op mijn rug.